

Klekánice ze Záblatí

Když skončila třicetiletá válka, měl Jiřík Šimků právě patnáct let. Byl z osmi dětí nejmladší a jediný syn. O jeho narození se vypráví takováto pověst. Jeho táta se jednou vracel z Prachatic. Do Záblatí přicházel už za setmění, právě zvonilo klekání. Cestou proti němu šla postava, ošuntělá a nečesaných vlasů.

- Aby tak klekánice, mihlo se mu myslí, ale pozdravil pěkně po křesťansku.

Ať byla, kdo byla, dala se do povídání.

"Vím, co tě trápí a vím také, jak ti pomoci." Tkadlec kroutil nevěřičně hlavou, vyslechl však další řeč.

"Ty máš doma sedm holek a nevíš, kdo tvou živnost zdědí. Zrovna teď má tvoje žena těžkou chvíli a ty bys rád chlapce, vid'?"

Byla to pravda, tak Matěj svěřil babce i jinou starost. Že jsou chudí a tolika dětem jeden kmotr nemůže stačit. V Záblatí je sedm sousedů tkalcovského stavu a všichni už při křtu jeho děvčatům byli. A tak nemá, koho by ještě o kmotrovství požádal.

"Může být, povídá stařena, nebudeš-li se za mně stydět, dáš mi syna sám do náručí a jemu jméno Jiřík, nebude dítě mít škodu." Ujednáno, uděláno. Doma Terezce nic neříkal, jen za kloučka pěkně poděkoval. Druhý den spěchali ke křtu, kmotra byla a Jiřík potom rostl jako z vody. Od třinácti pomáhal tatíkovu tkalcovat.

Škoda, že už za dva roky se na starého Matěje chystala zubatá, tak těžce se rozstonal. Ještě před posledním pomazáním k sobě povolal Jiříka a všechnu starost o matku a dvě neprovdané sestry mu předal i všechna ponaučení. Nakonec vyprávěl o podivné kmotře. Že ji sice od křtu neviděl, ale je-li spravedlivá a Jiřík má do plnoletosti ještě pár let, měla by se objevit a pomoci. Vystrojili pohřeb, čas zahojil smutky. Jiřík, pamětliv otcova odkazu, pracoval často dlouho do noci. Jednou už na něj šla únava a tu uviděl nějaké zjevení. Nevěděl, je-li to pravda, nebo sen. U kamen seděla podivná stařena a tiše vypravovala:

Klekánice

Kresba na PC 1998

"Je to hodně dávno, co jsem dělala bábu babicí. Jedna hříšná panička mi dala hodně peněz, abych jejímu novorozeněti z nevěrného lože počatému zmařila život. Tak moje duše nemohla najít klid a musela jsem být za klekánici. Před takovou každý děti chrání. Teprve, až by mi někdo svoje dítě sám s důvěrou podal a bude-li mít jméno toho nebožátka, měla jsem dojít odpuštění. Tys ten můj kmotřenec a víckrát už se ti nemohu ukázat. Ale že ti líp, než pozemská kmotra budu nápomocna, tomu věř." Jak se objevila, tak zmizela.

Čas plynul, mladinký tkadlec dávno dospěl a jistě je, že ve třiceti měl se svou ženou Kateřinou dva zdravé synky, dílo se dařilo a on mohl rodinu dobře zaopatřit. Kousek pole byl, kráva, dvě ovce i prasátko a Jiřík si často vzpomněl, proč mu asi štěstí přeje.

